

58. Bratislavské hudobné slávnosti

BHS

Ludovít Hološka: Violončelistka

5. 10. 2023

19.30

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen
Európskej
asociácie
festivalov

Generálny partner BHS

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

58. Bratislavské
hudobné
slávnosti

22. 9. – 8. 10. 2023

58. ročník

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

58. Bratislavské
hudobné
slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia**

**z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky**

**Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala pani Silvia Hroncová,
ministerka kultúry SR.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažitková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš

koncertný umelec

predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.

dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský

koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton

muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková

hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček

hudobný skladateľ

prof. Jozef Podhoranský

koncertný umelec

Filharmonický
orchester
Rotterdam

ROTTERDAM
PHILHARMONIC
ORCHESTRA

Lahav Shani, dirigent

Kirill Gerstein, klavír

Johannes Brahms (1833 – 1897)

Tragická predohra, op. 81 12'

Béla Bartók (1881 – 1945)

Koncert pre klavír a orchester č. 3, Sz. 119 24'

Allegretto

Adagio religioso

Allegro vivace

Johannes Brahms (1833 – 1897)

Symfónia č. 1 c mol, op. 68 42'

Un poco sostenuto – Allegro – Meno allegro

Andante sostenuto

Un poco allegretto e grazioso

*Adagio – Piu andante – Allegro non troppo,
ma con brio*

S láskavou podporou

Veľvyslanectvo
Izraela
na Slovensku

„Som zúfalý, v mojom živote niet radosti. Bez radosti sa nedá žiť“ – poznamenal si do svojich Denníkov v bezútešnej vojnovej Budapešti roku 1944 veľký maďarský spisovateľ Sándor Márai. A na inom mieste vo svojich temných úvahách pokračuje: „Atmosféra nenávisťi, ktorá ma doma obklopuje, je vskutku ťažko znesiteľná. Triedy, konfesie, rasy, každý nenávidí každého..., v takomto ovzduší sa ťažko žije.“ V čase, keď Márai tieto myšlienky kládol na papier, **Béla Bartók** už v Maďarsku práve z týchto dôvodov nebol – v októbri 1940 sa spolu s manželkou rozhodol prijať ponuku americkej strany na koncertné turné po USA a natrvalo opustil rodnú krajinu. Po strastiplnej ceste cez pol Európy sa 30. októbra šťastlivo vylodili v americkom New Yorku, kde sa aj napokon usadili. Skladateľov odchod z horthyovského Maďarska bol logickým vyústením jeho názorového ustrojenia, ktoré charakterizoval hlboký humanistický postoj, odpor k fašizujúcej sa Európe, k totalite a násiliu. V Amerike sa Bartók prebíjal ťažko a už od prvých týždňov pobytu trpel hmotnou núdzou; o uvádzanie jeho skladieb nebol záujem a pre koncertnú kariéru klaviristu mu chýbala charizma virtuóza. V marci 1941 získal krátkodobý úväzok na Columbijskej univerzite, kde sa venoval spracovaniu pozostalosti po etnológovi Milmanovi Parrym – na istý čas bol teda z najhoršieho vonku. Začiatkom roku 1943 sa však u skladateľa začali prejavovať prvé príznaky vážnej choroby, mal bolesti, horúčku, ktorá neklesala, a pohyboval sa len s námahou: lekári diagnostikovali leukémiu, no diagnózu pred ním zatajili. Po lete 1943, ktoré strávil v sanatóriu v Saranac Lake, sa jeho stav zlepšil do tej miery, že sa mohol vrátiť ku komponovaniu (výsledkom tvorivého úsilia bol vznik legendárneho *Koncertu pre orchester* na objednávku Bostonských symfonikov). Na jar 1945 však dostal zápal pľúc a hoci sa z choroby vystrábil, vážna choroba postupovala ďalej a oberala ho o sily. V septembri 1945 Bartók svoju pozemskú púť ukončil. Krátko pred smrťou svojmu ošetrovúcemu lekárovi vraj povedal: „Škoda, že musím odísť s plným kufrom.“

Koncert pre klavír a orchester č. 3 je skladateľovým posledným dokončeným dielom, zavíšil ho na nemocničnom lôžku niekoľko týždňov pred smrťou. Skladbu výstižne charakterizuje autorov životopisec,

známy maďarský muzikológ Tibor Tallián: „*Starý Bartók tu predkladá poslucháčom jadro svojej duše, tie emócie, ktoré v ňom doposiaľ pretrvali a z ktorých čerpá posledné zvyšky svojej životnej sily i nádej na prežitie.*“ Na rozdiel od predchádzajúcich dvoch klavírných koncertov, plných dravej vášne a ofenzívnej bartókovskej faktúry, tento koncert má jemný priebeh a jeho nostalgický podtext predznamenáva blížiaci sa koniec. Ústrednou časťou skladby je vrúcne *Andante religioso*, chorálová modlitba, ktorá poslucháča ohromí úprimnosťou a jednoduchosťou svojej hudobnej výpovede. Záverečné *Allegro vivace* nás vracia späť do atmosféry typického bartókovského bria s rytmickými prvkami tanečnej veselice.

V marci 1879 univerzita vo Vroclave (vtedy ešte v nemeckom Breslau) udelila **Johannesovi Brahmsovi** čestný doktorát, za ktorý sa slávny skladateľ poďakoval skomponovaním vitálnej, hudobne takmer bezstarostnej *Akademickej slávnostnej predohry*. Rozšafná skladba so sériou nápevov známych nemeckých študentských piesní, vrcholiacich v hymnickom *Gaudeamus igitur*, však autora tvorivo neuspokojila a tak sa rozhodol vzápätí skoncipovať jej serióznejší pendant – **Tragickú predohru, op. 81.** „*Jedna predohra je plná slz, kým druhá plná smiechu*“ – písal o tejto svojej symfonickej dvojici kolegovi a priateľovi Carlovi Reineckemu. Brahms v nej spracoval hudobný materiál zo scénickej hudby k inscenácii Goetheho Fausta vo viedenskom Burgtheatri, ktorú niekoľko rokov predtým napísal na objednávku divadla, no napokon ju nepoužil. Skladba okrem silného dramatického impetusu nemá programový charakter, no nesie výsostné znaky Brahmsovho orchestrálneho štýlu. Premiéra *Tragickej predohry* sa uskutočnila v decembri 1880 vo Viedni pod skladateľovou taktovkou.

Na rozdiel od prevažnej väčšiny hudobných tvorcov Brahms dlho váhal, kým sa rozhodol skomponovať svoju prvú symfóniu a predstúpiť s ňou pred verejnosť – plných 14 rokov, od roku 1862 po rok 1876 cizeloval a zdokonaľoval jej hudobný materiál. Nie, že by nebol na vznik tohto závažného žánru náležite pripravený: jeho priatelia i oddaní priaznivci boli o skladateľovej zrelosti už dávno presvedčení a stále ho pobádali, aby už konečne napísal klasický symfonický cyklus. V tomto zmysle písal

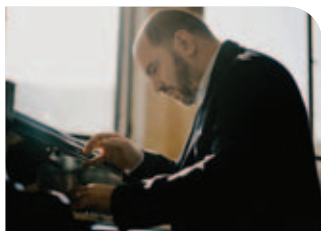
aj Brahmsov mentor Robert Schumann v liste z januára 1854 huslistovi J. Joachimovi: „Čo je s Johannesom? Je u Vás? Vzlietol už do výšky či poletuje len tak nad kvietkami? Ešte nerozozvučal tympany a bubny? Mal by mať vždy na pamäti začiatky Beethovenových symfónií. Najdôležitejší je úvod: ak sa raz začne, príde to ostatné samo od seba ...“ Brahms mal však stále pred očami veľký, priam nedosažiteľný vzor beethovenovského symfonizmu, ktorý bol preň ideálom najvyššej dokonalosti a kompozičného majstrovstva. Ešte začiatkom 70-tych rokov sa zveroval dirigentovi Hermannovi Levimu: „Nikdy sa mi nepodari napísať symfóniu! Nedokážeš si predstaviť, akú odvahu si vyžaduje toto rozhodnutie, keď máš stále v päťách gigantove kroky!“ Muselo teda uplynúť ešte veľa rokov, kým Brahmsova symfónia ako kompletný útvar uzrela svetlo sveta. Spočiatku totiž 29-ročný autor skomponoval iba prvú časť diela (bez úvodu) a až v roku 1874, po veľkom úspechu orchestrálnych *Variácií na Haydnovu tému*, sa rozhodol doplniť ho na uzavretý cyklus. V septembri 1876 bol už rukopis symfónie hotový, ale skladateľ s dielom stále nebol spokojný; do posledných chvíľ pred uvedením robil do diela zásahy, viac ako kedykoľvek predtým akceptoval kritické výhrady priateľov. Napokon 4. novembra 1876 sa pod taktovkou Otta Dessoffa uskutočnila dlho očakávaná premiéra. Skutočnou udalosťou sa však stalo až autorské naštudovanie symfónie v Lipsku, na ktoré sa zišli takmer všetci Brahmsovi priatelia. Eduard Hanslick napísal velebivú recenziu, nadšený Hans von Bülow nazval dielo 10. Beethovenovou symfóniou.

Svojou **Symfóniou č. 1 c mol, op. 68** Brahms naozaj dokázal, že verne pochopil Beethovenove umelecké zámery i jeho „symfonický testament“. Osvojil si sústredený kompozičný prejav svojho veľkého predchodcu, jeho železnú logiku i dokonalosť vo vypracovaní každého detailu, monumentalitu i hlboký citový ponor a rozšíril to všetko o romantické výrazové prvky. Už prvá časť, *Un poco sostenuto. Allegro*, dáva tušiť blízkosť Beethovenovho ducha; jej nálada je pochmúrna, hrozivá a tragická. V pomalom úvode sa nad zlovestným ostinatom dvíha expresívna téma v poltónových krokoch: jej chromatický vzostup tvorí motto celého diela. I vzrušený dramatismus nasledujúceho allegra má beethovenovskú naliehavosť

a tvrdosť. Sme tu svedkami titanského symfonického zápasu, ktorého priebeh neveští nič dobré: konflikt sa nebezpečne prehľbuje, naberá na intenzite, v závere nerovného boja prevláda pocit úzkosti a napätého očakávania. Po prehrnenej búrke poskytuje stíšená dynamická hladina vnútorných častí poslucháčovi útechu a vyrovnanie. Ich snivá, melancholická lyrika, nadväzujúca na jemný poetický svet Schumannovej a Schubertovej hudby, vnáša do diela prvok stability, pokoja, ba miestami i pôvabne pritlmeného humoru (trio 3. časti). Finále je jednou z najmohutnejších symfonických častí hudobnej literatúry. Znova sa vracia pochmúrna nálada z úvodu diela, po chvíli ju však vystrieda vášnivá téma lesného rohu, ktorú vzápätí rovnako vzrušene zopakuje flauta (tradiuje sa, že to mal byť pozdrav Clare Schumannovej, tajnej a nenaplnenej Brahmsovej lásky). Po nej nasleduje slávnostný, hymnický spev sláčikových nástrojov, melodicky nie náhodou spríbuznený s nápevom *Ódy na radosť* z Beethovenovej 9. symfónie. Jeho majestátna symfonická jubilácia ovládne postupne celý hudobný priestor a neohrozene napreduje k víťaznému záveru; je svedectvom definitívneho prekonania skladateľových útrap a nadobudnutia novej životnej istoty.

Ivan Marton

Kirill Gerstein

© Marco Borggreve

„Na jedného z najbystrejších hudobných mysliteľov súčasnosti, klaviristu Kirilla Gersteina, sa vždy môžete spoľahnúť, že príde s niečím zaujímavým...“

Limelight Magazine

Nech hrá klavirista **Kirill Gerstein** akúkoľvek hudbu od Bacha po Adèsa, jeho interpretácia sa vyznačuje dravou technikou a náročnou inteligenciou, sprevádzanou energetickou imaginatívnou muzikalitou, ktorá ho zaraďuje na vrchol medzinárodnej profesie. Vďaka tomu získava angažmány od Európy cez Spojené štáty americké až po Východnú Áziu a Austráliu.

Narodil sa v bývalom Sovietskom zväze, v súčasnosti je americkým občanom, ktorý žije v Berlíne. V jeho dedičstve sa tak kombinujú tradície ruského, amerického a stredoeurópskeho muzicírovania s neuhasiteľnou zvedavosťou. Tieto kvality a vzťahy, ktoré si vybudoval s orchestrami, dirigentmi, inštrumentalistami, spevákmi a skladateľmi ho priviedli k skúmaniu rozsiahleho spektra starého aj nového repertoáru.

V aktuálnej sezóne sa Gerstein predstaví ako hlavný hosťujúci umelec s Londýnskym symfonickým orchestrom, keď bude hrať štyri koncerty v sezóne v domovskom priestore orchestra, v Barbican Centre, ale aj na turné, a to vrátane hudby Adèsa s Antoniom Pappanom, Rachmaninova a Ravela so Susannou Mälkkiovou a Gershwinu so Simonom Rattlom. Ako rezidenčný umelec Bavorského rozhlasového symfonického orchestra uviedol trojdielny koncertný cyklus nazvaný „Busoni a jeho svet“ v londýnskej Wigmore Hall, aj ako rezidenčný umelec Festivalu v Aix-en-Provence.

V priebehu sezóny 2023/2024 bude Gerstein opätovne účinkovať s orchestrami ako Gewandhausorchester Leipzig s dirigentom Andrisom Nelsonsom, Orchestre national de France s Cristianom Măcelaruom, Filharmonický orchester Rotterdam s Lahavom Shanim, Bostonský symfonický orchester a Filharmónia Los Angeles s Thomasom Adèsom, Mníchovská filharmónia s Petrom Popelkom, Orchestra del Teatro alla Scala s Danielom Hardingom, Accademia Nazionale di Santa Cecilia s Leonidasom Kavakosom a Jakubom Hrůšom, Minnesotský orchester s Thomasom Søndergårdom a s mnohými ďalšími.

Na recitáli s Christianom Tetzlaffom zahrá Suitu z Búrky pre husle a klavír, ktorú pre nich napísal Thomas Adès, a uvedie ju na premiérach v New Yorku, Washingtone a Bostone. Gerstein sa objaví aj na sólovom recitáli v newyorskej Carnegie Hall, v cykle Chamber Music in Napa Valley, vo viedenskom Konzerthause a na Festivale v Abú Dhabí.

Súčasťou Gersteinovho poslania je už dlho objednávanie novej hudby. Premiéroval dva klavírne koncerty napísané špeciálne preňho – od britského skladateľa Thomasa Adèsa a druhý od rakúskeho skladateľa Thomasa Larchera. Adèsov koncert premiéroval vo Francúzsku, Belgicku a Taliansku a roku 2023 s Vladimirom Jurowským a Berlínskym rozhlasovým symfonickým orchestrom v Grafeneggu, na BBC Proms a na Berlínskom Musikfest. Larcherov klavírny koncert Gerstein nahrá pre značku ECM s Bergenskou filharmóniou a Edom Gardnerom.

Kirill Gerstein je v súčasnosti aj profesorom hry na klavíri na Berlínskej hudobnej akadémii Hannsa Eislera a na fakulte Kronberskej akadémie. Pod záštitou Kronberskej akadémie uskutočňuje cyklus voľne prístupných online seminárov pod názvom „Kirill Gerstein pozýva“, v súčasnosti cyklus prebieha už piatu sezónu. Jeho súčasťou sú rozhovory s významnými osobnosťami.

Na pripravovanej nahrávke pre značku Platoon Kirill Gerstein uvedie hudbu Debussyho popri hudbe arménskeho kňaza, muzikológa a skladateľa Komitasa. Gerstein vydal roku 2023 nahrávku Rachmaninoff 150 ako hold 150. výročiu narodenia skladateľa.

Jeho prvá spolupráca so spoločnosťou myrios classics sa uskutočnila už pred 10 rokmi a výsledkom tohto partnerstva je množstvo zrealizovaných dômyselných projektov: Mozartove klavírne sonáty štvorročne, ktoré zahral so svojim učiteľom Ferencom Radosom, súbor diel pre klavír Thomasa Adèsa v spolupráci s autorom (nahrávka získala roku 2021 International Classical Music Award), Straussova melodráma Enoch Arden s nebohým hercom Brunom Ganzom (preslávaným filmami Nebo nad Berlínom či Pád Tretej ríše), Busonihho monumentálny Klavírny koncert s Bostonským symfonickým orchestrom a Sakarim Oramom, Gershwinov Moment so Symfonickým orchestrom St. Louis a Davidom Robertsonom, Lisztove Transcendentálne etudy, ktoré The New Yorker vyhlásil za výnimočnú nahrávku roka 2016, a Čajkovského Prvý klavírny koncert v skladateľovej vlastnej finálnej verzii z roku 1879.

Na značke Deutsche Grammophon roku 2020 vyšla premiérová nahrávka Gersteina s Adèsovým Koncertom pre klavír a orchester, ktorý nahral s Bostonským symfonickým orchestrom. Nahrávka získala roku 2020 Gramophone Award a bola nominovaná na GRAMMY Awards. Okrem toho nahral hudbu Čajkovského so Semjonom Byčkovom a Českou filharmóniou ako súčasť Čajkovského projektu, ktorý vydala firma Decca Classics, a Skriabina s Filharmóniou Oslo a Vasilym Petrenkom pre LAWO Classics.

Kirill Gerstein sa narodil vo Voroneži, v Rusku, a navštevoval jednu z ruských špeciálnych hudobných škôl pre nadané deti. Sám sa doma naučil hrať jazz počúvaním zbierky nahrávok svojich rodičov. Ako štrnásťročný sa náhodne stretol v Petrohrade s jazzovou legendou Garym Burtonom, po čom nasledovalo pozvanie na Berklee College of Music v Bostone, ktorú navštevoval ako najmladší študent. Tam študoval jazzový klavír zároveň so štúdiom klasického klavíra. Ako šestnásťročný sa Gerstein rozhodol sústrediť na klasickú hudbu a doplnil si univerzitné štúdium u Solomona Mikowského na Manhattanskej hudobnej škole v New Yorku. Svoje vzdelanie si rozšíril ďalším štúdiom u Dmitrija Baškirova v Madride a Ferenca Radosa v Budapešti. Gerstein je šiestym držiteľom prestížneho ocenenia Gilmore Artist Award, ktoré mu umožnilo objednávať si nové diela

od skladateľov Tima Andresa, Chicka Coreu, Alexandra Goehra, Olivera Knussena a Brada Mehldaua. Je víťazom 10. súťaže Arthura Rubinsteina a držiteľom Avery Fisher Career Grant. V máji 2021 mu na Manhattanskej hudobnej škole udelili čestný doktorát za hudobné umenie.

Lahav Shani

© Marco Borggreve

Od septembra 2018 je **Lahav Shani** šéfdirigentom Filharmonického orchestra Rotterdam; na túto pozíciu nastúpil po Yannickovi Nézet-Séguinovi a stal sa tak najmladším šéfdirigentom v histórii orchestra.

V sezóne 2020/2021 Shani nasledoval Zubina Mehtu ako hudobný riaditeľ Izraelskej filharmónie. V sezóne 2017/2018 sa stal hlavným hosťujúcim dirigentom Viedenského symfonického orchestra po celom rade úspešných vystúpení, ktoré s orchestrom uskutočnil od svojho debutu v máji 2015, vrátane veľkého európskeho turné v januári 2016. Pravidelne tiež spolupracuje so Staatskapelle Berlin, a to tak v Berlínskej štátnej opere, ako aj na symfonických koncertoch.

K významným podujatiam, na ktorých pôsobil ako hosťujúci dirigent, patria angažmány s Berlínskymi a Viedenskými filharmonikmi, so Symfonickým orchestrom Bavorského rozhlasu, London Symphony Orchestra, Royal Concertgebouw Orchestra, Staatskapelle Dresden, Tonhalle-Orchester Zürich, Budapešťanským festivalovým orchestrom, Bostonským symfonickým orchestrom, Rozhlasovým symfonickým orchestrom Berlín, Philharmonia Orchestra, Orchestre de Paris, Philadelphským orchestrom, Kráľovskou filharmóniou Štokholm, Bambergerskými symfonikmi a Filharmonickým orchestrom Francúzskeho rozhlasu.

Shani sa narodil v Tel Avive roku 1989 a ako šesťročný sa začal učiť hrať na klavíri u Hannah Shalgiovej, neskôr u Arie Vardiho na Hudobnej škole Buchmanna-Mehtu v Tel Avive. Pokračoval v štúdiu dirigovania, ktoré dokončil u Christiana Ehwalda, a hry na klavíri, ktorú študoval u Fabia Bidiniho, obe na Hudobnej akadémii Hannsa Eislera v Berlíne. Ešte počas štúdií bol jeho učiteľom aj Daniel Barenboim. Roku 2013 získal prvú cenu na Dirigentskej súťaži Gustava Mahlera v Bambergu. V júni 2016 debutoval s Filharmonickým orchestrom Rotterdam ako dirigent a ako klavírny sólista. O dva mesiace neskôr oznámili jeho menovanie za šéfdirigenta počínajúc rokom 2018.

Ako klavirista Shani debutoval sólovým recitálom v Boulezovej sieni v Berlíne v júli 2018. Od klavíra viedol klavírne koncerty s mnohými orchestrami vrátane Philharmonia Orchestra, Staatskapelle Berlin, Filharmonického orchestra Francúzskeho rozhlasu. Shani má tiež značnú skúsenosť s interpretáciou komornej hudby – vystúpil na Festivale d'Aix-en-Provence, na pódiu Kolínskej filharmónie a na Festivale vo Verbieri. Roku 2019 vyšla na značke Warner CD nahrávka s klavírnymi triami od Čajkovského a Dvořáka, ktoré Shani nahral spoločne s Renaudom Capuçonom a Kianom Soltanim.

Filharmonický orchester Rotterdam

© Guido Pijper

Vystúpenia **Filharmonického orchestra Rotterdam** sú intenzívne nabité energiou, súbor sa preslávil svojimi nahrávkami a inovatívnym prístupom k publiku. Po svojom vzniku roku 1918 si teleso vydobylo pevné miesto medzi najpoprednejšími orchestrami Európy.

Po prvých priekopníckych rokoch sa Filharmonický orchester Rotterdam vyvinul na jeden z najvýznamnejších holandských orchestrov najmä pod taktovkou Eduarda Flipseho, ktorý ho viedol od roku 1930. V 70. rokoch 20. storočia to bol Jean Fournet a Edo de Waart, vďaka ktorým si orchester získal medzinárodné uznanie. Menovanie Valeryho Gergieva naznačilo nové obdobie rozkvetu, ktoré pokračovalo s dirigentmi Yannickom Nézet-Séguinom a súčasným šéfdirigentom Lahavom Shanim.

Domovom Filharmonického orchestra Rotterdam je Koncertná sála De Doelen. Orchester je však často počuť aj na iných miestach – od lokálnych priestorov po tie najprestížnejšie sály tak doma, ako i v zahraničí. Od roku 2010 bola Rotterdamská filharmónia rezidenčným orchestrom v Paríži v Théâtre des Champs-Élysées. Keď počítame aj lokálne podujatia, koncertné siene po celom svete, vzdelávacie programy a komunitné projekty, orchester účinkuje ročne pre dvestotisíc divákov, pričom značnú časť publika tvoria práve mladí ľudia.

Od prelomových záznamov s hudbou Mahlera, ktoré v 50. rokoch 20. storočia realizoval s orchestrom Eduard Flipse, Filharmonický orchester Rotterdam uskutočnil veľké množstvo nahrávok, ktoré kritika prijala s uznaním. V súčasnosti má orchester zmluvy so spoločnosťou Deutsche Grammophon a BIS Records, v predošlých obdobiach nahrával aj pre firmy EMI a Virgin Classics. Orchester založil aj vlastnú značku Rotterdam Philharmonic Vintage Recordings, pod ktorou nanovo vydáva svoje historické nahrávky. Okrem toho je možné vidieť orchester na živých streamoch koncertov prostredníctvom online platformy Medici.tv. Od obdobia pandémie koronavírusu sa orchester snažil spojiť so svojím publikom prostredníctvom digitálnych médií. Najpopulárnejšou sa stala nahrávka Beethovenovej Ódy na radosť, ktorá mala 3 milióny videní a stala sa svetovou udalosťou.

**Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR**

Zážitku nad 58. ročníkom BHS prevzala Silvia Hroncová, ministerka kultúry

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Generálny partner BHS

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

Partneri a mediálni partneri

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00
a hodinu pred každým koncertom

telefón: +4212 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk
predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Ľudovít Hološka, akademický maliar

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS

Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

Foto © Michael Durczok, Súľovské skaly

Energia. Ľudia. Krajina.

